

## Próza – Deň zúčtovania

8:02

Už je neskoro! Prečo práve dnes? Dnes, keď každá minúta je kľúčová. Čo minúta... Každá sekunda! Nevidím ostatných. Kde sú všetci? Kde je on?! Ten, od ktorého závisí moje prežitie? Ten, od ktorého závisí, či aj zajtra bude deň ako každý iný? Som tu sám. Sám ako prst. Cítim sa stratený. Stratený ako turista bez mapy. Rozhliadam sa, ale neviem zaostriť. Vidím len siluetu. Je to moja spása alebo zánik?

8:05

Bol to len ďalší pešiak. Oči sa nám stretli. Jeho pohľad bol prázdny ako môj bankový účet. Hneď som odvrátil zrak. Matne si spomínam, že nebol vždy takýto. Býval plný radosti a nádeje. Avšak toto miesto vycicia aj to posledné pozitívne z človeka. Cítim sa už len ako prázdna schránka. Škrupinka, čo zostala z pravekého tvora na dne mora.

8:12

Som na svojom mieste. Zo strachu som nepohol ani brvou. Studený pot mi steká po zátylku. Vzduch v miestnosti sa nehýbe. Je možné, že stratím vedomie. Počujem tikanie hodín. Môj vlastný tep ich už dávno predbehol. Jediné, čo ma môže zachrániť je ten živodarňny mok. No bude ťažké ho získať.

8:15

Túto úlohu som zvládol. Škoda, že sa ani zďaleka nedá porovnávať s tou nasledujúcou. Zrakom prelietavam po miestnosti a snažím sa nájsť tú tvár. Tvár, pred ktorou je lepšie ukryť sa, ako jej čeliť. Hľadám, no nenachádzam. Nateraz som v bezpečí.

8:32

Je tu. Tie ťažké kroky rozpoznam aj na dvanásť metrov. Dych sa mi zrýchli ešte viac. V hrdle sa mi vytvorí hrča, ktorá ma dusí. *Žiaden očný kontakt. Žiaden očný kontakt.* Doparoma! Zbadal ma. Môj čas sa kráti. Hlbokým hlasom zavrčal niečo podobné môjmu menu. Môj čas vypršal.

10:29

Mal som namále, a predsa som prežil. Na malú chvíľu sa cítim, že mám šancu na prežitie. Nesmiem sa však nechať obalamutiť. Nádej je nebezpečná ilúzia. Obzvlášť na tomto mieste. Niet čas na premýšľanie, musím sa dať do práce.

10:34

Vidím ho! Nepamätám sa, kedy som pocítil takú náhlu radosť. Bol mojím záchrancom. Mojím hrdinom! Hneď sa mi ľahšie dýcha, keď stojí pri mne.

11:17

Som obklopený spismi z čias pradávnych. Z čias, kedy sa Zdenka S. pýšila len jednou vráskou na jej ľúbennom čele. Mám pocit, že aj spisy, aj vrásky sa množia rýchlosťou priečného delenia baktérií. Robím, čo môžem, ale ich počet stále narastá. Jediné, čo ma utešuje, je môj statočný pomocník. Bez neho by som dávno skončil.

11:19

Zakríkol som to. Je preč. Opustil ma, keď som ho najviac potreboval. Čo si počnem? Nemám šancu to utiahnuť sám. Z mojich útrobov sa ozýva zlovestná kakofónia zvukov. Moje telo túži. Moje telo piští. Moje telo volá: *Poživeň!*

11:57

Trpím čoraz viac. Už pomaly nevidím pred seba. Stále som nedostal svoj proviant. Nie. Ďalej to už nezvládam. *Vravím NIE!* Pozerám pri tom na tú tvár. Na obludu, čo ma takto trýzni. Mám toho dost. Posledná kvapka pretiekla. Moje hrádze sa pretrhli. Počúral som sa...

12:10

Známa tvár sa vracia. Vyzerá spokojne. Ako je to možné? Vari si neuvedomuje vážnosť situácie? Nedochoádza mu, že všetko stojí len na nás? Alebo naopak, vie viac než ja? Čo mi tají? Nie, teraz ho nemôžem podozrievať. Naše krehké priateľstvo by sa mohlo zmeniť v prach. To nesmiem dopustiť. Moje pochybnosti mi však nedajú pokoj. Hryzú ma ako škrečok na drogách.

13:21

Myslou si dovoľím na chvíľu odbehnúť k nej. Jej plavé vlasy mi nedajú vydýchnuť. Oči sťa denná obloha. Omamná vôňa, hodná najkrajších kvetov na zemi. A na záver, jej melodický hlas, perfektný na poobedné vysielanie Rádia Vlha. Ach, Zdenka moja... Joj, príliš som sa rozcítil. Na takéto fantázie niet času. Pri pomyslení na ňu, som razom zabudol na všetky útrapy.

14:36

Napätie v miestnosti stúpa. Krvavočervené znaky sa striedajú tak rýchlo, že ich nestíham sledovať. Len občasné zelené momenty sú úľavou pre moju dušu. Hoci tento pocit nezažívam prvýkrát, aj tak ma vždy zaskočí.

15:27

Vyvrcholenie sa síce blíži, no aj tak sa mi zdá na míle vzdialené. Jeho prenikavý pohľad ma rozbíja na márne kúsky.

15:31

Každou minúťou sa tlak stupňuje. Cítiť to z každého z nás. Zimomriavky sú už na našom dennom poriadku.

15:39

Systém kolabuje. A s ním aj ja. Cítim nepokoj v každom nerve svojho tela. Avšak mylná predstava šťastného konca ma upokojuje.

15:43

Zostáva len niekoľko minút. Ak so mnou neskončuje on, ukončím to sám. Ten stres. To mučenie. To psychické zdieranie. A to všetko za takú nízku cenu.

15:50

Je to tu. Posledných desať minút. Tieto bývajú najhoršie. Zdá sa, že to stihneme len tak-tak. Moja celodenná práca mieri do cieľa.

15:59:59

Áno! Dokázali sme to! Neverím svojim očiam, ale je to tu. Čierne na bielom. Nevyhodia ma. Uchovám si svoje sedemnášť rokov staré vyhriate miesto v kancelárií.

16:00:00

Deň zúčtovania bol zase úspešný. SME V PLUSE!!

Dovidenia o rok.